

ОНОВИЛИ АЛЕЮ ГЕРОІВ НА ПЛОЩІ

с.2

16 липня 2026 року №28

ШКОЛУ У ФЛОРІАНІВЦІ ПЕРЕТВОРЯТЬ НА ФІЛІЮ

с.3

KOZIATYN.INFO

ЯК КОЗЯТИН ВІДЗНАЧИВ СВОЄ 152-РІЧЧЯ

► Побаження від дітей, пісні, танці, майстер-класи, пінна вечірка, юшка, пампушки та донати для ЗСУ

► День міста у Козятині вийшов теплим, смачним і по-справжньому родинним. Зібрали найяскравіші моменти у великому фоторепортажі

с.4

УНІКАЛЬНІ СВІТЛИНИ ПОКАЗАЛИ У МУЗЕІ

► Фото початку XX століття, зроблені в Козятині, представили в Музеї історії міста. Серед людей на світлинах — Юзефа з відомого князівського роду Потоцьких, яка жила у нашому місті на вулиці Грушевського

с.6

ПРО ФЕСТИВАЛЬ РИБОЛОВЛІ НА ВОДОКАЧЦІ

► Сімейний фестиваль «Сомик» знову зібрав на Водокачці десятки козятинців. Розповідаємо, хто переміг, чим частували гостей та чому ці змагання мають екологічну мету

с.5

РЕКЛАМА

ТЕПЛО ДЛЯ КОЖНОГО
AGROWOOD

Паливний склад «Агровуд»
Тепло, якому довіряють!

В НАЯВНОСТІ ТА ПІД ЗАМОВЛЕННЯ:

БРИКЕТИ: RUF TA NESTRO **ТОРФОБРИКЕТ**

ДРОВА: РУБАНІ ТА МЕТРОВКИ

НАШІ ПЕРЕВАГИ:

- ✓ чесний об'єм та вага
- ✓ індивідуальний підхід
- ✓ швидка доставка
- ✓ документи про походження

(096) 891 05 68 - телефонуйте прямо зараз

Купуємо ДОРОГО
земельний пай

Земля поблизу с. Махнівка, вул. Київська, 2В - 200000 грн/га,
інші 150000 грн/га

+380-68-835-13-41,
Володимир

Алея Героїв у Козятині поповнилася новими іменами

ІРИНА ШЕВЧУК

У Козятині відбулося відкриття оновленої Алеї Героїв. Захід пам'яті, шани та безмежної вдячності пройшов у Козятині в рамках відзначення 152-річчя міста. Вранці, 10 липня на центральній площі зібралися родини полеглих воїнів. Перша частина заходу відбулася у міському будинку культури, і розпочалася вона з зізнання у любові до рідного міста від ведучої Лариси Ромасько. Зазвучала авторська пісня очільниці Департаменту гуманітарної політики Аліни Діденко, яка ілюструвалася світлинами Козятини.

Ведуча розповіла про головну візитівку та окрасу нашого міста — залізничний вокзал і залунала пісню «А діти чекають тата, чекають Героя-солдата», у виконанні Антоніни Якобчук та Тетяни Коломієць.

— 209 сімей нашої громади не дочекались своїх рідних з фронту, це величезний біль, — каже ведуча. — В такий день ми звертаємось до батьків, дружин, дітей — усіх рідних наших загиблих Героїв — ви проявили неймовірну силу духу, витримавши біль непоправної втрати в один із найважчих періодів нашої держави. Жодні слова не здатні зменшити цей біль, але пам'ять про подвиг наших

рідних назавжди житиме в серцях жителів Козятинщини.

До слова запросили секретаря Козятинської міської ради Ірину Репало. У своїй промові очільниця громади згадала, що за півтора століття Козятин пережив багато подій та різних історичних моментів. Розповіла про розвиток та будівництво міста, про успішні підприємства, про хліборобів та залізничників, вчителів та медиків, працівників культури, енергетиків, соціальну підтримку, волонтерів, ветеранів... Наголосила на тому, що попри важкі часи, місто працює та зберігає фінансову стабільність, допомагає ЗСУ.

— Протягом двох останніх років ми — громада, яка входить у трійку потужних громад Вінниччини, що найбільше допомагає війську, — каже Ірина Репало. — Під час повномасштабного вторгнення Козятин втратив 209 своїх найкращих синів. Це найбільша трагедія сьогодні, це біль, який ніколи не пройде. День міста вже вп'яте ми відзначаємо під час військового стану. Це найбільш болюча наша історія, але ми маємо акумулювати всі сили, бажання і прагнення та допомогти нашим військовим, бити ворога і якнайшвидше повернути мир. Дякую всім захисникам і доземно вклоняюся за їхній подвиг, який не забудемо

ніколи і будемо передавати з покоління в покоління. Прошу з розумінням віднесення до заходів з нагоди 152-річчя Козятини. Ми не святкуємо... ми віддаємо шану тим, хто віддав життя за нашу громаду, вшановуємо людей праці і дякуємо всім, хто рухається з нами в одному напрямку.

Після промови відбулася церемонія вручення родинам загиблих Героїв відзнак «Почесний громадянин міста Козятин», на знак безмежної шани та вічної пам'яті.

Нагадаємо, цьогоріч список Почесних громадян міста став довшим майже на сорок імен — відповідне рішення прийняли депутати під час чергової 73 сесії міської ради.

Зазвучала пісня «Дякую» від Тетяни Фабіцької, після якої ведуча запросила всіх присутніх у залі на центральну площу міста. Там відбулося відкриття оновленої Алеї Героїв — місця, де кожна

світлина нагадує про ціну, якою наш народ платить за свободу.

По обидва боки площі вишуквалися діти у вишиванках. У руках — букети жовтих троянд. Під щемливу мелодію квіти поклали до портретів Героїв, з яких зняли жовто-блакитний стяг... Матері, діти, дружини, вдивлялись у очі

своїх загиблих рідних і не стримували сліз, торкалися та пригорталися до портретів... Алея поповнилася новими іменами, за кожним з них стоїть подвиг, ціною у життя...

Діти звернулися до своїх Героїв зі щирими словами вдячності: «Дякуємо, пам'ятаємо».

Ось імена Героїв

Григорій Гурак
Сергій Васильчук
Юрій Сідлецький
Павло Буцорога
Олег Біланенко
Микола Данильченко
Степан Коблов
Сергій Худяков

Юрій Дзюба
Максим Гуменюк
Олександр Бондарчук
Руслан Янковчук
Олександр Корольчук
Сергій Кособуцький
Ігор Гарбарчук
Олександр Петросюк

Василь Бицюк
Михайло Шостак
Андрій Літвінчук
Юрій Ясінський
Олексій Буга
Руслан Блажко
Максим Полонський
Сергій Черноус

Петро Назарчук
Віталій Полянський
Андрій Бараневич
Олександр Нагірняк
Артем Шульга
Віталій Гуменюк
Валерій Яновський
Костянтин Юхимчук

Більше року рідні сподівалися на диво

12 липня громада провела в останню путь мужнього воїна Володимира Химича.

Володимир Химич народився 21 травня 1985 року в місті Вінниці. На той час там проживали і працювали батьки. В садочок і перший клас пішов вже в Сестринівці.

У 2000 році закінчив школу і вступив до нашого училища, освоїв кілька спеціальностей. Пройшов строкову службу в навчальному центрі «Десна». Працював в Києві, потім в Локомотивному депо Козятини.

Сильний, добрий, щедрий чоловік понад усе любив свою сім'ю і родину, був гарним сином, шанував батьків, мав теплі відносини з сестрою.

24 лютого 2022 — це час, що змінив все навколо і нас. Володимир прийняв чоловіче рішення: пішов до військомату. 8 березня 2022 був вже призваний.

Проходив службу в 115 бригаді — Сєвєродонецьк. 110 бригада — Авдіївка. Поранення, контузія. Госпіталь в Рівненській області. Повернення до війська. Бахмут, Часів Яр, перехід до 61 бригади, підвищення звання.

28 грудня 2024 року Володимира у складі підрозділу направили в Курськ. З 8 лютого 2025 року вважався зниклим безвісти в населеному пункті Черкаська Конопелька, Суджанського району, Курської області. За експертизою ДНК стало відомо, що командир 3 відділення кулеметного взводу, 1 стрілецької роти військової частини А—4048 загинув.

Не дочекався онучки

9 липня Пляхова зустрічала захисника Олександра Франчука, що повернувся додому на шиті.

Олександр Франчук народився 9 лютого 1981 року. У 1996 році закінчив школу. Після навчання проходив військову службу, а згодом працював у ФГ «Пляхівське», де його поважали за сумлінність і відданість своїй справі.

Свою долю Олександр зустрів із Варварою Анатоліївною. Позналилися вони у 2001 році, а вже у 2002 році створили міцну і люблячу сім'ю. Разом виховали двох синів — Дениса, який народився у 2004 році, та Артема, який народився у 2007 році. Для Олександра сім'я завжди була найбільшою цінністю, джерелом сили та натхнення.

Коли у 2014 році Україна потребувала своїх захисників, він без вагань став на її оборону, проходив службу в зоні проведення АТО. Після завершення служби повернувся до мирного життя, але з початком повномасштабного вторгнення росії, 12 березня 2022 року Олександр став до лав захисників України.

2 квітня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Костянтинівка Покровського району Донецької області Олександр зник безвісти.

Через місяць після його зникнення, 2 травня 2024 року, народилася внучка Аліна, на появу якої він так чекав.

9 червня 2026 року родина отримала страшну звістку — експертиза ДНК підтвердила загибель Олександра.

Йому було лише 27

Восьмого липня додому назавжди повернувся Леонід Повар.

Леонід народився 2 липня 1999 року у селі Білопіль. У 2005 році переступив поріг Білопільської школи, яку закінчив у 2014 році. Після школи вступив до Бердичівського коледжу, де здобував професію юриста. Згодом працював на різних роботах, ніколи не цурався праці й чесно заробляв на життя.

Особливе місце в його житті займав спорт. Він широко любив футбол, успішно виступав за одну з київських футбольних команд. Ще одним захопленням був настільний теніс, який приносив йому справжню радість.

9 січня 2024 року Леонід був призваний до лав Збройних Сил України. Служив майстром 3-го відділення ударних безпілотних авіаційних комплексів взводу безпілотних авіаційних комплексів військової частини А—2777. Він мужньо й самовіддано виконував свій військовий обов'язок, був сміливим, рішучим і надійним побратимом.

27 червня 2026 року, залишаючись вірним військовій присязі та Українському народові, Леонід Повар мужньо загинув у бою поблизу населеного пункту Олексієво-Дружківка Донецької області, захищаючи свободу, незалежність і майбутнє України.

Загинув батько двох донечок

Восьмого липня жежелівчани попрощалися зі своїм земляком, мужнім воїном Ігорем Слюсаренком.

Ігор Слюсаренко народився 31 березня 1996 року в селі Жежелів. Саме тут пройшли його дитинство і юність. Після закінчення Жежелівської школи навчався у Бердичівському професійному ліцеї. У 2016 році одружився з коханою Наталією. Разом вони створили міцну і люблячу сім'ю, у якій народилися дві донечки: Сашуня та Злата.

У квітні 2023 року був призваний до лав Збройних Сил України на військову службу по мобілізації першим відділом Хмельницького РТЦК. Старший матрос. Посада під час проходження військової служби: старший кухар господарського відділення взводу матеріального забезпечення військової частини А—1965.

5 липня 2026 року, виконуючи бойове завдання, Ігор Юрійович Слюсаренко загинув внаслідок ворожого авіаційного удару поблизу населеного пункту Дружківка, Краматорського району Донецької області.

Занедбані зупинки — це комунальний сором нашого міста

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Якось в день жалоби ми помітили кричущу картину: в колону траурного кортежу пристроївся сміттевоз і вулицею Героїв Майдану їхав живим коридором. Похитали ми головою з жінкою, що стояла поруч і подумали: яка байдужість у водія помаранчевої вантажівки. Ще одну жінку вразив стан зупинки.

— Це тема не сьогоднішнього дня, але коли у вас буде час — проїдьте зупинками громадського транспорту. Там хаос і бруд, — сказала вона.

Оглядали зупинки ми протягом трьох днів. На одній з них, на перехресті провулку Деповського та вулиці Степана Бандери спочатку був безлад. Одних недопалків було стільки, що навіть важко уявити, скільки там перебувало курців. З обох сторін лавочки лежали пляшки та інший непотріб. Але через два дні на цій зупинці не було вже жодного недопалка, сміття все прибрано і висів пакет для збору сміття. Так і живемо: одні залишають після себе купу сміття, а хто не може сидіти в смітнику — стає волонтером з благоустрою.

Далі у нашому списку зупинка «Козятин хліб», що на ву-

лиці Незалежності. І влітку, і взимку на ній є відповідальний працівник Євгеній. Час від часу дивляться за нею і продавці магазину. Там завжди стоять для збору сміття дві додаткові ємності. Але людей там буває багато. Тут і автобус чекають, і просто каву п'ють і не завжди всі дотримуються чистоти. А Євгеній та працівники магазину не можуть постійно контролювати ситуацію.

Зупинка «Героїв Чорнобиля» (колишня «Універмаг») потрапила в поле зору не через сміття, а тим, що там сиділи наші «золоті діти». Не раз після якогось погрому чуємо: «так то молодь так відпочивала». Про цих юних людей такого не скажеш. Ми можемо подякувати їхнім батькам за їхню ввічливість, доброту, одним словом — за добре виховання.

Біля міського кладовища є дві зупинки. Одна біля Алеї слави і друга — біля воріт кладовища. Під час нашого візиту на зупинці, що біля воріт, працівники кладовища робили якісь заміри.

— Ви за цю зупинку відповідаєте?, — запитали ми директора кладовища Павла Занюка.

— Чия вона я не знаю, але коли біля наших воріт, то кожного року фарбуємо і кожного

дня, крім вихідних, прибираємо.

— А що за заміри робили ваші працівники?

— Ми як пофарбували, прибирали, побачили, що там від старості відстали угольники, то ми нові приварили. З дошкою для лавок складніше, у нас цемент, камінь є, а дерева — немає. Думаю, що і дошку знайдемо і зупинку відремонтуємо, бо вона з нами в сусідстві, — сказав Павло Занюк.

Зупинка недалеко від третього

ліцею перетворюється потрохи у занедбану. А який вигляд має зупинка — таке й відношення до неї. Дошку, що згнила і відпала від старості, комусь закоротить відірвати. Так і виникають зупинки смітники.

Зупинка на вулиці Тимка Падурі — новобуд. Вірніше її туди звідкись перенесли по заміні. Комунальна служба зробила все, щоб пасажери не чекали маршутку, сидючи в калюжі. Є ємність для сміття, але комусь

важко було опустити пакет з сміттям у бак, а це вже наша вихованість і культура.

У мікрорайоні Біла казарма кожен день, ідучи на зупинку вулиця Червона калина, хтось бере з собою пакет зі сміттям і кидає його у невелику ємність. Все було б добре, якби ті пакети не витягували з урни собаки і не роздирали їх.

Не всі ми відвідали проблемні зупинки. Пишіть, телефонуйте, ми перевіримо й інші.

П'яний мотоцикліст збив жінку, обоє у лікарні

АНАСТАСІЯ КВІТКА

У Хмельницькому районі слідчі розслідують обставини ДТП, скоєного у стані сп'яніння. Аварія сталася вночі 9 липня у селі Миколаївка Самгородської сільської громади. За попередньою

інформацією слідства, 34-річний водій мотоцикла допустив наїзд на 37-річну жінку, яка раптово вибігла перед двоколісним транспортним засобом.

Внаслідок ДТП керманіч та пішохід зазнали травмвань та були госпіталізовані до лікарні.

Мотоцикліст освідований — рівень алкоголю в його організмі становив 1,2 проміле.

За цим фактом відкрито кримінальне провадження за ч. 1 ст. 286-1 (Порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які

керують транспортними засобами в стані сп'яніння) Кримінального кодексу України. Санкція статті передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк до трьох років із позбавленням права керувати транспортними засобами на строк від трьох до п'яти років.

Примітка: відповідно до ст. 62 Конституції України особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

РЕКЛАМА

Клініка "Смайл" – Сучасний медичний заклад, що надає широкий спектр стоматологічних послуг для дорослих та дітей

Клініка "Смайл" оснащена новітнім стоматологічним обладнанням, яке забезпечує високоякісне лікування та комфорт для пацієнтів. Сучасні стоматологічні установки: забезпечують комфортне лікування з використанням новітніх технологій.

Основні лікарі клініки:
Макогон Володимир, Амінпур Мохаммад

Клініка "Смайл" у Козятині
вулиця Незалежності, 72. (Зупинка Козятин хліб)

ПЕРЕДПЛАЧУЙ ГАЗЕТУ

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ

1 місяць — 73 грн	6 місяців — 432 грн
3 місяці — 216 грн	12 місяців — 864 грн

Вартість оформлення передплати - 20 грн.

Передплатний індекс **91531**

Оформити передплату можливо у будь-якому відділенні укрпошти чи листоноші

Ідентифікатор друкованого медіа в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа: R30-02697

Видавець ТОВ «Видавництво «РІА»
адреса: 21032, м.Вінниця, вул. Ширшова, 3а

Засновник:
ТОВ «Редакція газети «РІА КОЗЯТИН»

Адреса редакції:
м. Козятин, вул. Незалежності, 39
Поштамп, вхід з двору, 2 поверх
Тел. 063-66-20-675

Регіональний видавець:
Євгеній Білоус 067-687-89-40
mail: evgeniy.belous@gmail.com

Редактор:
Наталія Піскунічева 063-738-63-10

Газета є членом
Всесвітньої Асоціації
Новинних Медіа WAN-IFRA

Редакція може не поділяти думку авторів матеріалів
Редакція не несе відповідальності за зміст рекламних матеріалів.
Передрук матеріалів видання повинен бути узгоджений з редакцією

Інформація для публікацій надається інформаційним агентством
ТОВ «Видавництво «РІА»; код ЄДРПОУ 34095069; адреса: 21032, м.Вінниця вул. Ширшова, 3а; свідоцтво про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб'єкта інформаційної діяльності серії КВ No.194-57P від 12.08.2009 р.

Передплатний індекс: 91531

Вимагайте передплату в будь-якому відділенні зв'язку м. Козятин та району

Віддруковано: 21034 м. Вінниця, вул. Гетьмана Мазепи, 12-Б. Тел. (0432) 55-63-97, 55-63-98

Зам. наклад: 5000 прим.
Замовлення № 264428

Діти бажали Козятину миру, а дорослі донатили для ЗСУ. Як наше місто відзначило своє 152-річчя

Іменини ■ Побаження від дітей, пісні, танці, майстер-класи, пінна вечірка, юшка, пампушки та донати для ЗСУ. День міста у Козятині вийшов теплим, смачним і по-справжньому родинним. Зібрали найяскравіші моменти у великому фоторепортажі

ОЛЕНА УДВУД,
В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

У суботу, 11 липня Козятин відзначив свій День народження, 152-ий за рахунком. Вранці міський сквер перетворився на локацію для розваг, куди прийшли юні козятинці разом із батьками.

ДИТЯЧЕ СВЯТО

На імпровізовану сцену вийшла ведуча Лариса Ромасько і запитала дітей, скільки років виповнилося нашому місту. Правильну відповідь юні козятинці знали.

Юні хлопчики й дівчатка подякували ЗСУ, а тоді ведуча запропонувала кожному та кожній сказати своє побажання Козятину в його День народження. Діти бажали миру, щастя, добра, нових магазинів, процвітання, щоб не було шкідників, щоб не літали шахедаї, щоб не бомбили.

— Таке у нас сьогодні дитинство, — каже ведуча. — Після таких щирих побажань на адресу нашого рідного Козятини ми маємо почути, звичайно, пісню про Козятин!

На імпровізовану сцену запросили вокальний ансамбль «Перлина». Діти виконали пісню про Козятин. Анна Голодна заспівала «Марічка-Смерічка», після чого на сцені з'явився Фея іграшок.

— Я вам привезла знаєте, що? Дуже-дуже багато іграшок, — каже Фея. — Але поки я вас знайшла, вони всі загубилися. Ви допоможете мені їх знайти?

— Так, — в один голос відповідають діти.

Хлопчики з дівчатками зробили велике коло навколо Феї іграшок, а за мить з'явилися її друзі — Мікі та Мінімаус. На юних гостей свята чекало чимало членів і конкурсів. Діти переспівували Мікімауса, танцювали, перетягували лінву, змагалися з Мікімаусом хто більше

відіжметься. Згодом до Феї іграшок, Мікі та Мінімаус приєдналися ростові ляльки: Горила, Киця, Песик і Кролик. Вони також долучалися до членджив та веселих ігор, а ще робили з гостями свята світлина на пам'ять. Фотографувалися з ростовими ляльками не лише діти, а й дорослі.

АЛЕЯ МРІЙ ТА ПОБАЖАНЬ

Концертну програму продовжили вокальний ансамбль «Веселка» з піснею «Черепашка-аха», Настя Довгаль з піснею «Про дідуся», Карім Шахін. Дівчата з «Молодіжної ради Козятинської громади» влаштували танцювальний флешмоб.

Впродовж свята у парку працювало чимало локацій із майстер-класами та ярмаркою.

Біля центрального входу в сквер облаштували «Алею мрій та побажань». Козятинці писали побажання своєму місту і клеїли їх на алеї. Козятину бажали мільйон причин для посмішок, швидкої перемоги, любові, а не війни, розвитку у всіх сферах, процвітання та найбільше було побажань про мир.

На зеленій зоні розташувався куточок любителів живопису. Учасники майстер-класу малювали краєвиди Козятини: вокзал, центральну вулицю міста, парк, Водокачку.

Разом із працівниками Центру дитячої та юнацької творчості діти прикрашали кульки. Працівники бібліотеки допомагали юним козятинцям робити мотанки з ниток. На локації кондитера Тетяни Шведової хлопчики з дівчатками розфарбовували печиво, а ще ласували тортом із зображенням Козятини. Спільно з волонтерами «Доброго Козятини» діти робили хмаринки і створювали малюнки для військових. Також учасники

«Доброго Козятини» малювали хлопчикам та дівчаткам аквагрим.

Окрему локацію облаштували поліцейські. Тут діти розмальовували розмальовки, знайомилися з амуніцією правоохоронців, а ще можна було посидіти за кермом автівки стражів порядку.

До крафтового ярмарку долучилося чимало волонтерів та громадських організацій. Надія Басула презентувала мило ручної роботи. «Сонце в тобі» пригощали смаколиками. Молодіжна рада підготувала лімітовані футболки з принтами Козятини, а також робила дітям аквагрим. Мешканці села Сигнал представили крафтові чаї. Марина Жмурко презентувала вироби у стилі печворк та віночки. Мотогрупа «Сини України» та «ДОМівці» презентували сувеніри.

Завершилося дитяче свято пінною вечіркою. Хлопчики та дівчатка танцювали в піні. Це була лише перша частина Дня міста, адже на козятинців ще чекав Фестиваль юшки та пампушки

ВІЙСЬКОВИЙ ОРКЕСТР ТА СМАКОЛИКИ

О 14.00 святкова програма іменин Козятини продовжилася концертом та щедрим частвуванням за донат.

Ведуча представила духовий оркестр 26-ї артилерійської бригади, який протягом години піднімав настрій нашим землякам та гостям міста іменинника.

Музиканти грали марші, співали із солістами сучасні пісні і ті, які не старіють і не забуваються. Наприклад, «Червону руту», хто був ближче до оркестру — співав разом з вокальним ансамблем бригади.

По обидва боки обох алеї парку розмістили свої столики учасники фестивалю «Юшка-пампушка»: кухарки сіл Сигнал, Сокилець, Махаринці, Сестринівка, Пиковець, Кордишівка, Флоріанівка, сільського клубу села Козятин. За оцінками любителів української кухні всі громади Козятинської родини підготувалися до фестивалю дуже добре. Великим попитом користувалися грибно юшка авторства Людмили Зарембюк, качана каша Ірини Муравської, випічки з тіста квітами господинь з Флоріанівки, фарширований короп, якого приготувала Лідія

Мельник з Махаринець. Ми запитали у Лідії рецепт тої смачнющої риби. Тільки процес приготування виявився таким довгим і складним, що вже й забули, що з рибкою треба робити на початку процесу. Залишилося в пам'яті з рецепту: щоб приготувати таку смачну рибу, треба йти з вудкою до «Заводського» ставка, як зробив це пан Костянтин. Спіймати там коропа вагою майже 4 кіло і очищеного від луски і нутрощів передати дружині рибалки.

А от смачною юшкою можна було поласувати у кухарів нашого залізничного училища.

Інформація, у кого продукт — супер, розходила швидко. Тож до столиків місцеві і гості нашого міста підходили хвилями. То немає нікого, а то біля столика людей з 5-6 і більше.

Тим часом музиканти оркестру вичерпали свою програму, стали збиратися додому, і поступилися місцем на сцені місцевим артистам.

НАШІ ТАЛАНТИ

Відкрила концертну програму наших талантів Олена Пантелеєва, а змінила її співачка великої сцени

у майбутньому Соломія Якобчук. Соломії є у кого вчитися і куди рости. У неї — наставник з неймовірним тембром голосу, визнана публікою Антоніна Якобчук, її мама.

Продовжили концертну програму Аліна Бойчук з мамою Юлією, Тріо «Гуцулка Ксеня», ансамбль народного танцю «Барви Поділля», Кароліна Бережнюк, Вікторія Бондарчук, Дарія Загороднюк, FLD денс скул, Софія Нарушак, вокальний ансамбль «Перлина», саксофоніст Федір Беренюк, Софія Луцкова, вокальний ансамбль «Живиця». Коли вони покидали сцену, глядачі проводили їх бурхливими аплодисментами. На що Лариса Ромасько сказала: «Щоб так співати — треба їсти юшку з грибами, качану кашу та добре задонатити».

Фінальні три пісні виконали «Струни серця». Протягом усього свята козятинці та гості міста мали змогу смакувати частвування та донатити на потреби ЗСУ. Найбільше донатів зібрали Махаринці — 10 тисяч 420 гривень. От що значить спіймати коропа під фестиваль і зайняти багатим частвуванням чотири столи.

Ловили сомів, карасів і плотву: сімейний фестиваль «Сомик» зібрав козятинців на Водокачці

ОЛЕНА УДВУД

Фестиваль «Сомик» знову зібрав козятинців, які полюбують ловити рибу. Це вже другий подібний захід у нашому місті. Його влаштувала громадська організація «Краплина турботи» разом із волонтерами. Фестиваль провели на Водокачці на День рибалки, який ми відзначали у неділю, 12 липня.

«Сомик» — це не просто спосіб гарно провести час на свіжому повітрі, адже цей захід має екологічне спрямування. Із одного боку, сомики корисні — їх вважають санітарями річок, однак вони ще й поїдають ікру та мальків інших видів риб. А позаяк популяція саме сомиків у нашій Водокачці висока, їх надмірна кількість порушує природний баланс.

Цього разу на змагання із риболовлі зареєструвалося 62 учасники. Це значно більше, ніж торік, коли фестиваль «Сомик» проводили вперше. Після інструктажу, який провів головний суддя змагань і затятий рибалка Віктор Стадник, взявши свої спінінги, учасники розійшлися берегом Водокачки. Дехто розташувався прямо на містку, решта учасників — вздовж берега річки.

Серед тих, хто долучився до фестивалю — Іван Демчик. Йому одинадцять років. Змагання почалися менш, ніж п'ятнадцять хвилин тому, а Іван кладе до сітки вже п'яту рибу.

— Іван ловить рибу років з п'яти, — каже мама хлопчика. — У нього дідусь був рибалка.

— Добре клює? — запитуємо Івана.

— Так собі, — відповідає юний рибалка. — Щоб клювало краще, використовую прикормку. Це малина, часник. Але на часник більше карась клює.

Олена Чупрова прийшла на фестиваль разом з двома синами — Левом та Михайлом.

— Ми поки що тільки одного зловили, сподіваємося, що буде більше, — каже Олена.

— На що ловите? — запитуємо Олену.

— Накопали вдома черв'яків. Я взагалі перший раз сама на риболовлі з дітьми. Тож ми взяли чоловікові вудочки і прийшли. Заради участі, не заради перемоги. Я їздила з чоловіком на риболовлю, то бачила, як він ловить. Інструктор наш підходив, дав поради: як краще розмотати, де треба підтягнути.

Впродовж фестивалю на стадіоні працювала ярмарка, де частували юшкою з пампушками, кашею, овочами, ягодами, тістечками, прохолодними напоями та кавою. Охочі могли придбати крафтові вироби від Марини Жмурко і Світлани Сорочинської. Також облаштували локації для фотосесій: розбили палатку, постелили покривало під парасолькою, поставили стільчики з букетом ромашок в рибачьких чоботях, між деревами натягнули

гамак.

Трохи більше двох годин тривали змагання. Близько 14:30 учасники почали згортати свої вудочки і зібралися на місці проведення ярмарку. Настав час підбиття підсумків. Спершу головний суддя Віктор Стадник визначив, у кого з учасників найбільший улов з трьома видами риби: карасем, плотвою і сомиком. Це були Іван Демчик (1500 грамів), Тимофій Андрійчук (1610 грамів) та Дмитро Мерзлий (2139 грамів). Хлопці виграли безмани.

Найменшого сомика зловив Остап Тупчий. Він отримав спінінг. Найбільших сомиків зловили Іван Демчик, Назар Ільчук і Нікіта Ткаленко. Їм подарували розкладні стільчики.

Найчисленнішою родиною, яка долучилася до фестивалю, стали Бондарчуки — їх було шестеро. До речі, Олександр Бондарчук ще й став найстаршим учасником змагань, а наймолодшим був Дмитро Сауляк — йому три роки і він впіймав чотири рибини.

Серед дівчат найбільше наловили риби Маргарита Корнійчук (1500 грамів) і Софія Підгорецька (1670 грамів). Їм подарували лещу.

А в номінації «Найбільший улов» серед всіх учасників визначили шість переможців, які отримали грошові призи. Назар Ільчук та Євген Білошицький зловили 1710 грамів риби. Дмитро Мерзлий зловив 2139 грамів.

На третьому місці Юрій Луцков — він наловив 2420 грамів риби. «Срібло» було за Остапом Тупчієм — він зловив 2880 грамів. А перемогу виборов Нікіта

Ткаленко — він зловив 3445 грамів сомиків.

Усім учасникам змагань вручили грамоти. Наприкінці також провели лотерею і розіграли призи.

Школу у Флоріанівці ліквідують і перетворять на філію

ОЛЕНА УДВУД

Про можливе перепрофілювання школи у Флоріанівці говорили ще два роки тому, за каденції Тетяни Ермолаєвої. Тоді розглядали можливий варіант залишити при школі лише дитячий садочок та початкові класи. Причина — замала кількість учнів.

До питання можливого перепрофілювання цієї школи поверталися і торік, адже держава мала припинити фінансування мало-

комплектних шкіл. До цієї категорії потрапили заклади загальної середньої освіти, де загалом менше 45 учнів. У Флоріанівській гімназії школярів було якраз менше цієї кількості. Навесні 2025-го навіть проводили громадське обговорення з приводу можливого перепрофілювання школи у Флоріанівці. Однак тоді для навчального закладу нічого не змінилося — з 1 вересня 2025 року Флоріанівська гімназія продовжила працювати у звичній формі.

Долю школи вирішили тільки зараз — на 73 сесії Козятинської міської ради, яка відбулася 3 липня. Депутати спершу депутати прийняли рішення про ліквідацію юридичної особи «Флоріанівська гімназія», а за тим проголосували за створення філії Флоріанівської школи при Кордишівській гімназії. Це означає, що навчальний заклад втратить юридичну самостійність і буде у повному підпорядкуванні Кордишівської гімназії. Майно,

земельну ділянку та матеріальні цінності мають передати на баланс гімназії у Кордишівці.

Дошкільне відділення при Флоріанівській школі збережуть — це прописано у рішенні про створення філії. Початкові та середні класи після створення філії у Флоріанівській школі також будуть — у положенні, яке прийняли депутати на сесії, вказано, що філія, цитуємо, «забезпечує здобуття дошкільної, початкової та базової освіти». Та-

кож у філії може бути створена група продовженого дня. Тож до дев'ятого класу діти зможуть навчатися у Флоріанівці, а на 10–11–12 класи доведеться їздити до Козятина, найімовірніше, в ліцей №7. Адже наразі Флоріанівка входить до території обслуговування саме ліцею №7 для здобуття профільної середньої освіти. Якщо, звісно, до наступного року, коли має запрацювати освітня реформа, не відбудеться жодних змін.

РЕКЛАМА

Магазин Кольор
- Шпалери різних категорій
- Фарба універсальна — великий вибір "Farbex", "Maxima"
- Водоемульсійна фарба
- Грунтовка
- Аксесуари для ремонту

Багато товару в наявності та під замовлення
тел.: 067-302-24-07
м. Козятин, вул. Складарова 11/16 (біля парку)

ЗАПРОШУЄТЬСЯ:

ПРАЦІВНИК
по догляду за тваринами
РІЗНОРОБОЧИЙ

ЗП: 17 000 грн за місяць
Гуртожиток надається

50 км від м. Києва, Вишгородський р-н
093 193-40-69

НАКРИТТЯ НА КРИНИЦІ
Чистимо та поглиблюємо
КРИНИЦІ
Копаємо вигрібні ями

Доставка кілець

068-564-10-90

ПРОДАМ ДРОВА
(граб, ясен, дуб)
рубані

063-398-67-27, 096-216-52-40

З Америки до Козятина заради кохання і фотографії

ОЛЕНА УДВУД

В Музеї історії міста презентували виставку «Фотографія Давида Шварцмана». Серед гостей, які завітали на відкриття — історикня Зоя Вільчинська, краєзнавець Микола Купчик, голова ради ветеранів Федір Кропива, членкині спілки художників Тетяна Куліш та Анжела Коренкова.

— Перед вами портрети, фотографії мешканців Козятина, які фотографувалися у фотоательє. У фондах музею зберігаються фотографії п'яти приватних фотографів, які працювали у Козятині на початку XX століття. Але найбільше в експозиції оригінальних фото і копій фотографа Давида Шварцмана. Вони перед вами. Тут гімназистки приватної гімназії «Жойдік», залізнична електростанція, — показує директорка музею історії міста Лілія Макаревич.

Чимало копій старовинних фотографій Давида Шварцмана передав до фондів музею краєзнавець Олександр Цілецький. Він також дослідив історію життя фотографа і познайомився з онуком Давида Шварцмана, Леонідом Гроєрвайделом, який нині живе в Ізраїлі. А Лілія Макаревич розповіла про знаменитого козятинського фотографа гостям, які завітали на відкриття виставки.

Родина Давида Шварцмана проживала у селі під Кишиневом, та мусила покинути рідну

домівку через небезпеку. В селі мешкало лише двоє єврейських родин і одну з цих сімей вбили. Після цього випадку родина Шварцманів вирішила їхати до своїх родичів у Козятин. Тож виріс майбутній фотограф у місті залізничників. А ось своє покликання він знайшов завдяки коханню.

Йшов 1904 рік, російсько-японська війна. Давид Шварцман закохався у Марфу, але грошей, щоб одружитися, у нього не було. Юнак вирішив їхати за кордон на заробітки. Так він потрапив до Нью-Йорка разом із братом нареченої. В Америці Давид познайомився із майстром-фотографом і влаштувався до нього помічником.

Незабаром майстер помер. Його дружина запропонувала Давиду залишитися з нею в Америці, однак Шварцман відмовив, адже вдома, у Козятині його чекала кохана. Він вмовив вдову продати йому фотоапарат покійного майстра, повернувся у місто залізничників у 1905 році, одружився з Марфою і відкрив тут власне ательє.

— До нього черги були величезні, — розповідає Лілія Макаревич. — Тому що у Козятині на той час жили багаті люди. Машиністи отримували зарплатню золотом.

Коли прийшла радянська влада, Давида Шварцмана спершу позбавили патенту на фотографування. Йому довелося відкуплятися,

платити хабарі, щоб мати змогу продовжувати свою справу. Та не довго зміг попрацювати фотограф — у 1931 році відібрали і його ательє, створивши на його базі Державну фотографію «Українфільм». Одна зі світлин цієї майстерні, з колекції родини Приходько також представлена в експозиції. А сам Давид Шварцман через деякий час разом із сім'єю емігрував до Канади.

На світлинах Давида Шварцмана обличчя багатьох людей, чий нащадок досі проживає у Козятині. Серед них — бабуся Любові Кошелевої, Юзефа. Вона була з відомого графського роду Потоцьких.

— Мої пращури — це гілка Потоцьких із Голої Пристані, що на Херсонщині, — каже Любов Кошелева.

Прапрадід Любові Кошелевої, Магнат Потоцький дуже любив грати у карти. Через це родина збанкрутувала і роз'їхалася: хтось подався за кордон, а Марія, мама бабусі Юзефи разом із сестрою оселилися в Козятині, у будинку з колонами на початку вулиці Грушевського.

Зі спогадів рідних Любов знає, що у цьому будинку були біла, рожева і блакитна кімнати. У білій залі, де вечорами збиралася родина, стояв великий рояль. У цьому будинку прийшла на світ Юзефа, бабуся Любові Кошелевої. Тато Юзефи, Йосип Ільницький був одним із перших кондукторів станції Козятин, але

свої донечки він не побачив — Йосип загинув на фронті під час російсько-японської війни.

Тим часом Юзефа зростала, навчалася у школі шляхетних дівчат, та спокій для родини закінчився, коли прийшла радянська влада. Вночі до них вдерлися більшовики, повідомили, що вони займають дуже велику площу і націоналізували будинок із колонами на вулиці Грушевського. Всіх мешканців виселили.

— Коли забрали будинок, сестра моєї прабабусі Марії залишилася жити у флігелі на подвір'ї цього будинку, — розповідає Любов Кошелева. — За цим будинком у дворі сарай є і там літня кухня — там сестра пра-

бабусі і прожила до самої смерті. А прабабуся моя довгий час переховувалася, оскільки вона була з роду Потоцьких. Її то одні люди прихистили, то інші. Потім Ільницькі, родичі по лінії мого прадідуся їх пожаліли, що вона залишилася з дитиною, і дали половину хати на Шевченка. Вже коли ми жили на ПРБ і проїжджали на автобусі повз будинок на вулиці Грушевського, бабуся Юзефа завжди мені показувала, що це був наш будинок.

Світлина будинку з колонами також є в експозиції.

Виставка «Фотографія Давида Шварцмана» діятиме у Музеї історії міста до 6 серпня. Вхід вільний.

РЕКЛАМА

ОКЕЙ 99.5 FM

Рідна хвиля!

560272

ДІАБЕТИЧНІ ТОВАРИ ТА ЗДОРОВЕ ХАРЧУВАННЯ

Медична
ID-картка
Гіпокартка

25⁰⁰

Dextro
Energy
декстроза

95⁰⁰

Інулін із цикорію
Здорово, 250 г

155⁰⁰

Органайзер
для інсуліну
з холодоагентом

360⁰⁰

Голки Insupen
29G/12 мм для
шприц-ручки

560⁰⁰

saharokshop.com
+38 067 460 02 44

Сенсор
CGM
Sinocare
Heaco
iCan 3

2000⁰⁰

560273

Подати оголошення в газету RIA-Козятин дуже просто!

Для розміщення оголошення в газеті RIA зателефонуйте у відділ прийому оголошень. Оператори відділу допоможуть обрати рубрику, скласти текст оголошення, здійснити оплату.

* 067-68-78-940

093-437-22-16

095-088-58-62

Вартість публікації оголошень з 1 січня 2025

□ Продам, куплю, різне — 20 грн

□ Авто Мото, нерухомість — 40 грн

□ Втрата документів — 100 грн

□ Виділене оголошення — 50 грн

□ Продаж свійських тварин — 60 грн

□ Оголошення в рамці — 150 грн

□ Фотооголошення — 150

□ Робота, ремонт та послуги — 150 грн

Години прийому
оголошень:

□ пн, ср, чт, пт з 9:00 до 14:00

□ вівторок з 9:00 до 14:00
останній день подачі оголошення

□ субота і неділя - вихідний

Для нашої родини важкий час....
17-го липня минає 9 днів, як пішов з життя
коханий чоловік, батько, дідусь, найкращий син, брат

Фалатюк Віталій Петрович

13.10.1971 - 09.07.2026

Ти був опорою, надією в житті,
Найкращим, найріднішим на землі.
Тепер у небесах твій світлий шлях,
А пам'ять про любов — у наших днях.
Спи спокійно, коханий наш,
У тиші вічній, без тривоги і мрій.
Ти назавжди залишишся в наших серцях,
Поки душа наша і дихає, і б'ється.

Прожив життя своє ти і пішов навіки,
Лишивши добрі спогади й ім'я.
Так спи спокійно, безтурботно, рідний!
Завжди з тобою вся твоя сім'я.

Вічно сумуючі:
дружина, діти, онука, мама,
сестра та уся родина.

19 - го липня минає 40 днів,
як перестало битися добре серце
дорогого чоловіка, сина, брата

Петровського Віталія Анатолійовича

04.10.1976-10.06.2026

Не стало людини, яка наповнювала наше життя світлом і радістю.
Важко знайти слова, щоб описати горе, яке спіткало нашу родину.
Наш найдорожчий чоловік, син та брат Віталій пішов від нас, залишивши по собі порожнечу.
Дякуємо тобі за кожну хвилину, проведену разом, за твою турботу, підтримку та велике добре серце.
Ти назавжди залишишся в наших думках, молитвах та спогадах.
Спи спокійно, наш рідний.

Тож нехай у цей день пом'януть тебе,
Наш рідний, всі, хто знав та пам'ятає.
Вічний спокій і Царство Небесне твоїй душі.
Світла пам'ять назавжди залишиться в наших серцях.

**З глибоким сумом
вічно сумуючі: твої рідні.**

1.3 ПРОДАЖ СВІЙСЬКИХ ТВАРИН

- Продам кабанчики чищені по 40 кг. 097-555-10-06
- Продам малих поросят породи Макстер 15-17 кг. 097-029-63-05; 063-294-52-71
- Продам поросят 17+ кг. 068-51-82-270, 063-29-41-976
- Продам поросят м'ясної породи 12-15 кг; чищені кабанчики 068-216-70-39

1.4 ПРОДАМ

- Бензопилу, бензосоку, велосипеди: жіночий, спортивний «Салют» та дитячий від 4 років, ел. двигуни, меблі, килим. 068-216-34-20
- Двигун від ВАЗ 2101 на запчастини, 4 диски б/в R13, рами дерев'яні б/в, телевізор б/в малий. 063-316-71-73
- Ліжко дев'яне односпальне, в гарному стані, килим 1,5 x 2, велосипед Ардіс. 067-30-77-094
- Матрац ортопедичний «Практик Софт same-for» літо-зима 190x80, висота 19 на одне спальне місце 120 кг. 067-261-63-19
- Пшеницю 067-319-08-49

1.5 НЕРУХОМІСТЬ

- 2-кімн. кв. - студія, ремонт, перший поверх, під житло, або офісне приміщення. 093-704-31-57
- 2-кімн. кв., перший поверх, вул. Подільська, є гараж. 073-003-80-13
- 3-кімн. кв., 67 кв. м., 3/9 центр міста, житловий стан, інд. опалення. 093-704-31-57

- 3-кімн. кв., 67 кв. м., перший поверх в центрі міста під магазин та офісні приміщення 093-704-31-57
- 3-кімн. кв., в центрі, 3 поверх, інд. опалення, з ремонтом та меблями. 093-704-31-57
- 3-кімн. кв., чешка, центр, інд. опалення, гарне планування 093-704-31-57
- 3-х кімн. кв. в центрі міста, вул. Героїв Майдану, 15 093-940-89-32
- 4-х кімн. кв. загальною пл. 66 кв.м., 3 поверх по вул. Г.Майдану, 13, кв.90. 096-75-362-67
- Будинок в м. Козятин, вул. Залізнична 18, площею 68 кв.м., 4 кімнати, газ, світло, криниця, літній душ. Телефонувати з 20 до 22. 097-431-98-04
- Будинок двоповерховий, недобудований, коробка, госп. будівлі, гараж, погріб, світло, підведений газ та вода, р-н Поле Чудес. 073-003-80-13
- Будинок зі зручностями, с. Титусівка, земельна ділянка 30 сот., господарчі будівлі. 073-003-80-13
- Будинок недорого пр. Соломії Крушельницької без внутрішніх робіт, земля 8 соток 073-003-80-13
- Будинок неподалік центру, 9 соток, зем. ділянка, зі зручностями, без ремонту. 093-704-31-57
- Будинок обкладений цеглою в с. Титусівка, газ, водопостачання зі скважини, зем. діл-ка 48 сот., поруч об'їзна на Козятин 097-271-87-28

- Будинок, с. Непедівка з усіма зручностями, гараж, земельна ділянка. 073-003-80-13
- Здам 3-кімн. кв., в центрі міста. 067-293-29-41
- Земельна діл-ка 15 сот., р-н ПРБ, чернозем, сад, криниця, великий контейнер, дуже зелено. 097-989-09-79
- Земельна ділянка 15 сот., р-н «Поле Чудес» під забудову, або бізнес, з будівельними матеріалами. 067-275-18-42
- Частина будинку 100 м. кв. 4 мімн., кухня, ванна, літня кухня, гараж, криниця по вул. Зоряна, з окремим входом та заїздом. 063-411-37-78, 067-932-97-94

- Частина будинку зі всіма зручностями, літня кухня, погріб, 2 гаражі, земельна ділянка. 073-003-80-13
- Частину будинку, вул. Ярослава Мудрого, газ, вода, два види опалення, земельна ділянка 8 соток. 073-003-80-13

1.6 АВТО/МОТО

- Автогума Giti 235/50/19 майже нова, пробіг 2 т. км. 2025 р - 10 000 грн. 097-931-01-04

1.8 РІЗНЕ

- Віддамо в добрі руки цуценя - дівчина, стерилізуємо за наш рахунок. 093--832-06-61

Може здійснитися одне з ваших бажань. Чудовий час для роботи в соцмережах та ІТ-сфері. У фінансах можливі несподівані та приємні сюрпризи, можливо, від друзів.

**Відповіді на японський кросворд
опублікований у №27 від 8 липня 2026 року**